

EEN VISIOEN VAN SCHADUWEN

WARRIOR CATS 6

DE RAZENDE STORM

EEN VISIOEN VAN SCHADUWEN

WARRIOR CATS 6

DE RAZENDE STORM

ERIN HUNTER

vertaald door **Pauline Akkerhuis**

P E L C K M A N S

Met speciale dank aan Kate Cary

Reeks: WarriorCats – Een visioen van schaduwen
Erin Hunter
Vertaald door: Pauline Akkerhuis

Vanaf 10 jaar

© 2024, Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Oorspronkelijke uitgave: *Warriors: A Vision of Shadows – The Raging Storm*
© 2018 Working Partners Limited, UK
Serie gecreëerd door Working Partners Limited
www.warriorcats.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

D/2024/0055/363
ISBN 978 94 6337 560 3
NUR 283/284
THEMA YFP, YFH, 5AL

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be
 twitter.com/Pelckmans_be
 instagram.com/pelckmans.be

‘Als de Clans niet leren om vreedzaam samen te leven, hoe kunnen ze dan het hoofd bieden aan wat er komen gaat?’
Vuursters ogen versomberden en hij vervolgde: ‘Samen zijn de Clans als een poot met vijf klauwen die diep in de aarde reiken. Als elke klauw sterk is, houdt de poot stand. Maar als één klauw zijn greep verliest, worden ze allemaal weggevaagd door de komende storm.’

‘Dus we moeten ze waarschuwen.’ Langster zwiepte opgewonden met zijn staart.

Vuurster vernauwde zijn ogen. ‘We kunnen hun alleen de weg wijzen. We kunnen ze niet dwingen om hem te volgen.’

Blauwster tuurde naar de overkant van het meer. ‘Laten we hopen dat ze de juiste weg vinden. Zo niet, dan blijft er niets van ons over, zelfs de krijgscode niet.’

DE CLANS

DONDERCLAN

- LEIDER** **BRAAMSTER** – Donkerbruin gestreepte kater met amberkleurige ogen
- COMMANDANT** **KWIKLICHT** – Donkerrode poes met groene ogen
- MEDICIJNKATTEN** **LOOPFOEL** – Lichtbruin gestreepte poes met amberkleurige ogen
- GAAIVEDER** – Grijsgestreepte kater met blinde, blauwe ogen
- ELSHART** – Donkerrode kater met amberkleurige ogen
- KRIJGERS** (KATERS EN VROUWTJESKATTEN ZONDER JONGEN)
- STROPELS** – Goudbruine cyprese kater
- WOLKSTAART** – Langharige witte kater met blauwe ogen
- LICHTHART** – Witte poes met orangerode vlekken
- DOORNKLAUW** – Goudbruin gestreepte kater
- WITVLEUGEL** – Witte poes met groene ogen
- SPARNAALD** – Lichtbruin gestreepte kater
- BESNEUS** – Crèmekleurige kater met een stompje als staart
- MUISSNOR** – Grijs-witte kater
Leerling: Pruiimpoot (zwart-rood poesje)
- ROOSRIJP** – Schildpadpoes
- LEEUVLAM** – Goudbruin gestreepte kater met amberkleurige ogen
- ROZENBLAD** – Beige poes
Leerling: Stampoot (orangerood-wit katertje)
- LELIEHART** – Kleine, donkergrijs gestreepte vrouwtjeskat met blauwe ogen
- HOMMELSTREEP** – Lichtgrijze kater met zwarte strepen
Leerling: Schelpoot (schildpadkleurig katertje)
- KERSENVAL** – Rode vrouwtjeskat
- MOLSNOR** – Bruin-beige kater

AMBERMAAN – Lichtrode poes
Leerling: Arendpoot (rood poesje)

DAUWNEUS – Grijs-witte kater

STORMWOLK – Grijsgestreepte kater

HULSTPLUIM – Zwarte poes

VARENZANG – Wit met crème gestreepte kater

VOSTREEP – Donkerbruine poes

LOOFSCHADUW – Schildpadpoes
Leerling: Stippelpoot (grijsgespikkeld poesje)

LEEUWERIKZANG – Zwarte kater

HONINGVACHT – Witte poes met gele vlekken

VONKVACHT – Oranjegestreepte poes

TWIJGTAK – Grijs poes met groene ogen
Leerling: Vliegfoot (grijsgestreept poesje)

VINSPRONG – Bruine kater
Leerling: Bijtpoot (grijsgestreept katertje)

SINTELHART – Grijsgestreepte poes

BLOESEMVAL – Schildpadpoesje met witte vlekken die aan bloemblaadjes doen denken

MOEDERKATTEN (POEZEN DIE ZWANGER ZIJN OF VOOR JONGEN ZORGEN)

MADLIEF – Crèmekleurige langharige poes afkomstig van de paardenplaats

LINDEPOEL – Wit met zilver gestreepte poes met donkerblauwe ogen; moeder van Varenzangs kits: Pegelkit (lichtgrijs poesje), Bloekit (donkergrijs poesje) en Buitelkit (gestreept katertje)

OUDSTEN (VOORMALIGE KRIJGERS EN MOEDERKATTEN)

GRIJSSTREEP – Langharige grijze kater

MILLIE – Kleine, zilvergrijs gestreepte voormalige poesiepoes met blauwe ogen

SCHADUWCLAN

LEIDER	TIJGERSTER – Donkerbruine cypse kater
COMMANDANT	TAANPELS – Schildpadpoes met groene ogen Leerling: Kegelpoot (grijs-wit katertje)
MEDICIJNKAT	POELGLANS – Bruine kater met witte vlekken in zijn vacht
KRIJGERS:	BESKLAUW – Slanke zwarte kater
	KRONKELVACHT – Grijs-witte kater
	SLAGSTEEN – Bruin-witte kater Leerling: Brandpoot (rood-witte kater)
	STEENVLEUGEL – Witte kater Leerling: Mierpoot (kater met een bruin-zwart gevlekte vacht)
	GRASHART – Lichtbruin gestreepte vrouwtjeskat Leerling: Meeuwpoet (wit poesje)
	SCHROEIVACHT – Donkergrijze kater met een gescheurd oor
	BLOEMSTEEL – Zilverkleurige poes
	SLANGENTAND – Honingkleurig gestreepte poes
	LEIVACHT – Grijs kater Leerling: Varenpoet (grijsgestreepte poesje)
	KLAVERVOET – Grijsgestreepte poes
	MUSSTAART – Robuuste bruingestreepte kater Leerling: Kaneelpoot (bruingestreepte poes met witte voeten)
	SNEEUWBES – Zuiver witte poes met groene ogen
MOEDERKATTEN	DUIFVLEUGEL – Lichtgrijze poes met blauwe ogen; moeder van Tijgersters kits: Grijpkat (grijs poesje), Lichtkat (donkerbruin gestreepte poesje) en Schaduwkit (grijsgestreepte katertje)
	BESSENHART – Zwart-witte poes; moeder van Musstaarts kits: Holtekitt (zwart katertje), Zonnekitt (bruin-wit poesje) en Spitskitt (zwart-wit katertje)
	KRUIDBLAD – Rode poes met gele ogen; moeder van Netels kits: Hinkelkitt (lapjespoesje) en Vlaskitt (bruingestreepte katertje)
OUDSTEN	EIKENVACHT – Kleine bruine kater
	RATSTREEP – Bruine kater met een lang litteken over zijn rug

HEMELCLAN

LEIDER **LOOFSTER** – Crème met bruin gestreepte poes met amberkleurige ogen

COMMANDANT **HAVIKVLEUGEL** – Donkergrijze kater met gele ogen

MEDICIJKATTEN **SPIKKELWENS** – Lichtbruin gestreepte poes

KRIEBELVLOK – Zwart-witte kater

BEMIDDELAAR **BOOM** – Lichtrode kater met zes tenen aan een van zijn achterpoten

KRIJGERS **MUSPELS** – Donkerbruin gestreepte kater
Leerling: Nectarpoot (bruine poes)

VLINDERSTAART – Schildpadpoes met groene ogen

ELVIS – Zwart-witte kater

DAUWBRON – robuuste grijze kater

PLUIMWILG – Donkergrijze poes
Leerling: Zonnigpoot (rood poesje)

SALIENEUS – Bleekgrijze kater
Leerling: Grindpoot (donkerbeige kater)

HARRYBEEK – Grijze kater
Leerling: Franjepoot (witte poes met bruine vlekken)

BLOEMENHART – Oranjerood-witte poes
Leerling: Duifpoot (grijs-wit poesje)

ZANDNEUS – Lichtbruine kater met orangerode poten
Leerling: Kwartelpoot (wit katertje met zwarte oren)

KONIJNSPRONG – Bruine kater
Leerling: Blekepoot (zwart-witte poes)

BELLALOOF – Lichtrode poes met groene ogen

RIETKLAUW – Lichtbruin gestreepte poes

VIOOLLICHT – Zwart-witte poes met gele ogen

MUNTVACHT – Grijsgestreepte poes met blauwe ogen

NETELPLONS – Lichtbruine kater

PLUISWOLK – Kleine witte poes

OUDSTEN **REEVAREN** – Lichtbruine poes die haar gehoor kwijt is

WINDCLAN

LEIDER	HAASSTER – Bruin-witte kater
COMMANDANT	KRAAIVEDER – Donkergrijze kater
MEDICIJNKAT	VALKVLUCHT – Grijsgevlekte kater; door de witte vlekken doet zijn vacht aan valkenveren denken
KRIJGERS	NACHTWOLK – Zwarte poes
	VLEKVEUGEL – Bruingevelekte poes
	DOORNSTAART – Bleekgrijs-witte poes met blauwe ogen
	BLADSTAART – Donkergestreepte kater met amberkleurige ogen
	SINTELVOET – Grijs kater met twee donkergrijze voetjes
	ROOKSLUIER – Grijs poes
	BRIESPELS – Zwarte kater met amberkleurige ogen
	LEEUWERIKVLUCHT – Lichtbruin gestreepte poes
	ZEGGESTAART – Lichtbruin gestreepte poes
	TENGERVOET – Zwarte kater met een witte vlek op zijn borst
	HAVERKLAUW – Lichtbruin gestreepte kater
	VEDERVACHT – Grijsgestreepte poes
	KRASSNOR – Donkergrijze kater
	HEIDESTAART – Lichtbruin gestreepte poes met blauwe ogen
	VARENSTREEP – Grijsgestreepte poes
OUDSTEN	WITSTAART – Kleine witte poes

RIVIERCLAN

LEIDER	MISTSTER – Grijsze poes met blauwe ogen
COMMANDANT	RIETSNOR – Zwarte kater
MEDICIJNKATTEN	MOTVLEUGEL – Goudgeklepte poes WILGLICHT – Grijsgestreepte poes
KRIJGERS	MUNTVACHT – Lichtgrijs gestreepte kater Leerling: Zachtfoot (grijze poes) SCHEMERVACHT – Bruingestreepte poes Leerling: Grijsfoot (grijs-witte kater) VISSTAART – Donkergrijs-witte poes Leerling: Briesfoot (bruin-witte poes) HEEMSTNEUS – Lichtbruin gestreepte kater KRULVEDER – Lichtbruine poes DOPLICHT – Grijs-witte kater GLINSTERVACHT – Zilverkleurige poes Leerling: Nachtfoot (donkergrijze poes met blauwe ogen) HAGEDISSENSTAART – Lichtbruine kater SCHUIPELS – Zwart-witte poes NIESWOLK – Grijs-witte kater Leerling: Hazenfoot (witte kater) VARENPELS – Schildpadkleurige poes Leerling: Brempoot (witte kater met grijze oren) GAAIKLAUW – Grijsze kater UILNEUS – Bruingestreepte kater IJSVLEUGEL – Witte poes met blauwe ogen
OUDSTEN	MOSPELS – Bruin-witte poes met blauwe ogen

PROLOOG

Terwijl de vallei zich in duisternis hulde, fonkelde het maanlicht op het meer. Heen en weer lopend over de oever van het eiland staarde Vuurster over het water uit. Hij rook de geur van nieuwblad in de wind en daarmee de belofte van seizoenen die de Clans misschien nooit mee zouden maken.

Zwartster huiverde. Hij stond een paar staartlengtes verderop tussen de geesten van de andere Clanleiders. Sterren glinsterden in hun vacht. 'Waarom heb je ons helemaal hiernaartoe laten komen?'

Langster zette zijn dikke, zwart-witte vacht op. 'Wat moet hier gezegd worden dat niet in de SterrenClan gezegd kon worden? Daar is het tenminste warm.'

Vuurster antwoordde niet. Zijn maag trok samen van heimwee bij de aanblik van het eikenbos dat de oever als een vacht bedekte.

Blauwster beroerde zijn flank met het puntje van haar staart. 'Vertel ons waarom we hier zijn', mauwde ze zacht.

'Het heeft geen zin om hem op te jagen.' Kromster ging aan de waterkant zitten en stopte zijn poten onder zijn

staart. 'Vuurster denkt graag na voordat hij spreekt.'

'Hij had moeten nadenken voordat hij ons hier liet komen', mopperde Langster.

Zwartster zwiepte ongeduldig met zijn staart. 'We hoeven hier niet in het donker te staan verkleumen om te weten wat de Clans te wachten staat.'

Vuurster viel naar hem uit: 'Wij weten wat er gaat gebeuren. Maar we hebben, denk ik, niet begrepen hoe slecht de Clans erop voorbereid zijn. Zij slapen terwijl wij ons zorgen maken.' Op dat moment bewoog er een schaduw tussen de dennen aan de waterkant. Vuurster draaide met een ruk zijn snuit om. 'Lijsterstaart? Wat doe jij hier?'

De ogen van de SchaduwClankat flitsten in het donker terwijl hij naar de andere katten toe trippelde. 'Als jullie hier zijn om de toekomst van de Clans te bespreken, dan heb ik het recht om daarbij te zijn.'

'Jij bent geen leider meer', reageerde Zwartster met verwijt in zijn stem.

Lijsterstaart gromde. 'Ik heb mijn negen levens opgegeven zodat mijn Clan kon overleven.'

'Je hebt je Clan opgegeven zodat *jij* kon overleven', siste Zwartster terug.

'Dat is niet waar.' Lijsterstaart legde zijn oren plat. 'Ik ben gestorven! Maar mijn Clan is opnieuw een Clan. Mijn zoon is teruggekeerd. Met Tijgerster als leider zullen ze weer een machtige Clan worden.'

'Tegen welke prijs?' Blauwster verschoof een stukje. 'Als

ik één ding over de SchaduwClankatten weet, is het dat ze altijd hun oog op het gebied van een andere Clan laten vallen.'

Lijsterstaarts ogen versmalden zich. 'De SchaduwClan mag nooit meer met uitsterven worden bedreigd. De Clan moet zijn gebied terug hebben.'

'De HemelClan mag zijn gebied niet kwijtraken.'
Vuursters smaragdgroene ogen weerkaatsten het sterrenlicht. Zijn blik, die verder leek te reiken dan de met sterren bezaaide vachten van de andere katten, dreef naar de verre bomen die het Hemelterritorium markeerden. 'Ze horen bij het meer thuis.'

'Natuurlijk horen ze bij het meer thuis', grauwde Langster.

Blauwster nam Lijsterstaart op. 'Zal je zoon hen laten blijven?'

'Tijgerster moet doen wat nodig is om de SchaduwClan weer sterk te maken', mauwde Lijsterstaart terug.

Vuurster zwiepte met zijn staart. 'Lijsterstaart heeft in één ding gelijk: de SchaduwClan moet weer een sterke Clan worden. We kunnen niet riskeren om ze opnieuw te verliezen. Elke Clan moet sterk worden, maar niet door het gebied van een andere Clan te stelen. Ze moeten leren om samen te leven. Als de vijf Clans niet eensgezind samen kunnen leven, zal de komende duisternis hen allemaal vernietigen.'

'Het zou niet de eerste keer zijn dat we duisternis overleven', voerde Kromster aan.

‘Deze keer is het anders’, hield Vuurster vol. ‘Deze jonge katten zien het gevaar niet. Ze hebben tegen indringers gevochten, ze hebben ontberingen overleefd, maar ze beseffen nog niet hoe angst als een schaduw tussen de Clans kan dringen en hoe hebzucht hen uit elkaar kan drijven.’ De sterren in Vuursters vacht flikkerden terwijl zijn haren overeind kwamen van ongerustheid.

Zwartster snoof. ‘Denk je dat de Clans niets hebben geleerd van Donkerstaart?’

‘Ik denk dat ze niet genoeg hebben geleerd.’ Vuurster beantwoordde zijn blik. ‘Kijk hoe Donkerstaart hen onderling verdeelde. De RivierClan trok zich terug, de SchaduwClan stortte in. Juist toen ze samen moesten werken, scheidde ze zich van elkaar af.’

‘De RivierClan heeft zich nu weer bij de Clans aangesloten’, bracht Kromster naar voren.

‘En de SchaduwClan heeft een nieuwe leider’, voerde Lijsterstaart aan. ‘Een sterke leider en een bekwame aanvoerder van zijn krijgers.’

‘Een jonge leider’, waarschuwde Vuurster, ‘die vooral zijn eigen kracht en die van zijn Clan wil bewijzen. Dit is geen tijd voor gevechten. De HemelClan moet zijn draai hier nog vinden. Hun terugkeer heeft iedereen op de proef gesteld. En ze zijn er nog niet. Ze moeten volledig geaccepteerd worden. Als de Clans niet leren om vreedzaam samen te leven, hoe kunnen ze dan het hoofd bieden aan wat er komen gaat?’ Zijn ogen versomberden. Blauwster wendde

haar blik af. De andere katten keken elkaar nerveus aan, alsof ze kennis deelden die te vreselijk was om uit te spreken. Vuurster ging verder. 'Samen zijn de Clans als een poot met vijf klauwen die diep in de aarde reiken. Als elke klauw sterk is, houdt de poot stand. Maar als één klauw zijn greep verliest, worden ze allemaal weggevaagd door de komende storm.'

'Niet alleen de Clans aan het meer zullen verloren gaan.' Blauwster sloot haar ogen terwijl de nieuwbladwind haar vacht rimpelde. 'Wanneer er geen kat meer is die zich ons herinnert, zal de SterrenClan ook verdwijnen.'

'We moeten ze dus waarschuwen.' Langster zwiepte opgewonden met zijn staart.

'We kunnen ze niet méér waarschuwen dan we al gedaan hebben.' Blauwster zuchtte. 'Hoe vaak hebben we hun al niet gezegd dat ze samen de toekomst tegemoet moeten treden?'

Vuurster vernauwde zijn ogen. 'We kunnen de Clans alleen de weg wijzen. We kunnen ze niet dwingen om hem te volgen.'

Blauwster tuurde naar de overkant van het meer. 'Laten we hopen dat ze de juiste weg vinden. Zo niet, dan blijft er niets van ons over, zelfs de krijgscade niet.'

HOOFDSTUK 1

‘Waarom moeten wij al deze troep opruimen?’ Vliegfoot ging op haar hurken zitten. Haar grijsgestreepte vacht rimpelde terwijl ze naar de takjes staarde waarmee de open plek bezaaid was. ‘We zijn er al dagen mee bezig.’

Twijgtak liet de bos stengels die ze had meegesleept los en keek haar leerling ongeduldig knipperend aan. ‘Als je hier vechtbewegingen wil oefenen, moeten we eerst het trainingsveldje in orde maken.’

‘Waarom kunnen Stippelpoot en Stampoot niet meehelpen?’ klaagde Vliegfoot. ‘Zij gaan hier ook trainen. En Pruiimpoot is sterker dan ik. Zij zou beter met takken kunnen slepen.’

‘Pruimpoot jaagt vandaag met Arendpoot en Schelpoot, en hun mentors’, mauwde Twijgtak, vechtend tegen irritatie. *Zeurde ik ook zo in mijn leerlingentijd?*

‘Waarom kunnen wij niet gaan jagen?’ mopperde Vliegfoot.

‘Omdat je niet genoeg jachtbewegingen kent.’

Vliegfoot zwiepte met haar staart. ‘Als jij me zou laten

trainen in plaats van me takken op te laten ruimen, zou ik er wel een paar kennen.'

Als jij minder tijd besteedde aan mopperen en meer tijd aan werken, zouden we nu al klaar zijn. Twijgtak slikte de woorden in. 'Braumster wil het trainingsveldje netjes hebben. De storm heeft een puin hoop achtergelaten en hij heeft ons gevraagd om die op te ruimen.' Ze wierp een blik op Bijtpoot, die Vinsprong aan het helpen was een tak naar de rand van de open plek te slepen. 'Je broer klaagt niet.'

Bijtpoot liet zijn tak vallen. 'Vinsprong zegt dat ik sterke spieren krijg van het slepen met takken.' Hij zette een hoge borst op. 'Ik wil de sterkste leerling van de DonderClan worden.'

'Pas maar op dat je niet te sterk wordt. Straks laat Braumster je het hele bos opruimen', mauwde Vliegfoot humeurig.

Vinsprong knipperde haar meelevend toe. 'Je hebt de hele ochtend hard gewerkt.' Hij ving Twijgtaks blik op. 'Waarom leren we ze niet een paar vechtbewegingen?'

Bijtpoot spitste zijn oren. 'Echt?'

'Alsjeblieft!' Vliegfoot rende de takken voorbij, dook in elkaar, stak haar achterste in de lucht, ontblootte haar tanden en zwiepte haar staartje heen en weer. 'Kijk, ik ben klaar om aan te vallen.'

Bijtpoot haastte zich snorrend naar haar toe.

Twijgtak sloot geërgerd haar ogen. In dit tempo zouden ze het oefenveldje nooit netjes krijgen. Wat zou Braumster

denken als ze haar leerling niet eens de simpelste taken kon laten uitvoeren? Zou hij er spijt van krijgen dat hij haar zo snel tot mentor had benoemd?

Ze voelde vacht langs haar wang strijken. Vinsprong trippelde om haar heen. 'We kunnen de rest van de rommel later opruimen', mauwde hij. 'Het kan geen kwaad om wat tijd voor een paar gevechtsoefeningen uit te trekken.' Hij keek zo enthousiast dat ze hem niet wilde teleurstellen. Maar ze was niet van plan geweest om vandaag vechtraining te geven. Ze had niet geoefend.

'Ik weet het niet', mauwde ze onzeker.

'Waar maak je je zorgen over?' Vinsprong knipperde met zijn ogen. 'We zijn mentors! We breken geen enkele regel door onze leerlingen te trainen.'

Twijgtak dempte haar stem. 'Wat als ik het verkeerd doe?'

Hij keek haar verbaasd aan. 'Hoe kun jij iets verkeerd doen? Je bent heel lang leerling geweest. Als jij geen expert in het trainen bent, is niemand het.' Zijn gele ogen straalden bewondering uit.

Twijgtak spinde zachtjes. Ze voelde zich getroost. Het was moeilijk om niet van Vinsprong te houden. Hij kon soms onhandig en tactloos zijn, maar zijn hart zat op de juiste plaats.

Iedereen verwachtte dat ze snel partners zouden worden, vooral Vinsprong zelf. Hij week nauwelijks van haar zijde, lachte om al haar grapjes en bracht haar iedere avond iets te eten van de stapel verse prooi. Ze had geluk met hem.

Toch wist ze niet zeker of ze klaar was om een partner te hebben. Ze was nog maar net tot krijger benoemd en ze had een leerling die training nodig had. *Veel training.*

Twijgtak wilde vooral bewijzen dat ze de DonderClan waardig was. Ze was als leerling al zo vaak van gedachten veranderd, en van de DonderClan naar de HemelClan en weer terug verhuisd. Haar Clangenoten moesten weten dat ze loyaal was. En ze was vastbesloten om hun respect te verdienen. Ze had nog geen *tijd* om over een partner in te zitten.

‘Kom mee!’ Vinsprong trippelde naar de twee leerlingen toe. Bijtpoot had zijn buik plat tegen de aarde gedrukt en siste uitbundig naar zijn zusje. Vliegfoot sloeg met haar staart en siste net zo enthousiast terug. Vinsprong stapte tussen hen in en gebaarde de twee leerlingen met een zwiep van zijn staart om overeind te komen. ‘Met een lelijk gezicht trekken win je geen gevechten’, mauwde hij snorrend.

‘We trokken geen gezicht’, reageerde Bijtpoot verontwaardigd. ‘We waren woest.’

‘Ik heb egels gezien die woester keken.’ Twijgtak stapte over de verspreid liggende takken heen en voegde zich bij hen.

Vliegfoot keek haar opgetogen aan. ‘Wat gaan jullie ons leren?’

‘Volg me.’ Twijgtak leidde haar bij Vinsprong en Bijtpoot vandaan. Ze wilde geen toeschouwers bij haar eerste poging een gevechtstraining te geven. Aan de rand van het oefen-

veldje aangekomen, veegde ze wat twijgjes weg. 'Eens kijken hoe je op een hinderlaag reageert.'

Vliegfoot trok zenuwachtig met haar oren. 'Een hinderlaag?'

'Loop langs de rand van het veldje. Ik ga je van opzij aanvallen. Zorg ervoor dat je je evenwicht bewaart en dat ik je niet onderuithaal.' Het leek Twijgtak een simpele les. Waarom keek Vliegfoot dan zo zenuwachtig?

'Waarschuw je me wanneer je gaat aanvallen?' vroeg het grijsgestreepte poesje.

Twijgtak knipperde met haar ogen. 'Het hele punt van een hinderlaag is juist de verrassing.'

'Maar ik moet het nog leren.'

'Dit is de beste manier om het te leren.' Twijgtak schuifelde heen en weer. Ze hoopte dat ze gelijk had. Voordat Vliegfoot nog meer vragen kon stellen, drong ze door de varens die rondom de kleine open plek groeiden en dook achter de stengels. Ze wachtte tot Vliegfoot in beweging kwam. Maar haar leerling had alleen maar oog voor Vinsprong en Bijtfoot, die aan het oefenen waren. De twee buitelden over de zanderige aarde. Bijtfoot worstelde zich los van zijn mentor en sprong onhandig overeind. 'Nog een keer!'

'Vliegfoot!' Twijgtak trok ongeduldig met haar staart.

De jonge gestreepte poes richtte schuld bewust haar blik op de varens en begon langs het veldje heen en weer te lopen. Twijgtak hield zich laag en schaduwde haar. Ze was blij te

zien dat Vliegfoot haar oren gespistst hield en haar staart recht achter zich. Haar leerling was duidelijk alert. Terwijl ze haar spieren aanspande om toe te slaan, slaakte een vogel boven haar een alarmkreet. Op het moment dat Twijgtak sprong, keek Vliegfoot omhoog. Twijgtak wierp zich tegen haar aan. Met een geschrokken kreet verloor Vliegfoot haar evenwicht en rolde op de grond.

Twijgtak schoot overeind. 'Dat was gemakkelijker dan een mus omvergooien!' Ze keek naar haar leerling omlaag. Zonder haar de kans te geven om te reageren vervolgde ze: 'Je wist dat ik je ieder moment kon aanvallen! Je poten hadden schrap moeten staan!'

'Die vogel leidde me af!' Vliegfoot krabbelde verontwaardigd overeind.

'Je woont in een *bos*! Als je elke keer wanneer je een vogel hoort, wordt afgeleid, leer je nooit om te vechten of te jagen!' Twijgtak schudde kwaad haar vacht uit. Vliegfoot was zo'n achteloos katje! Hoe kon ze haar ooit iets leren? Terwijl Bijtpoot, Stippelpoot en de andere leerlingen hun krijgersnaam verdienden, zou zij nog steeds proberen haar leerling bij te brengen hoe je vlinders moet besluipen! *Ik zal de slechtste mentor ooit lijken.*

'Laten we het nog eens proberen', mauwde Vliegfoot. 'De volgende keer ben ik er klaar voor.'

'Probeer dat maar eens tegen een SchaduwClanpatrouille te zeggen als ze je prooi stelen.' Twijgtak baande zich nogmaals een weg door de varens en wachtte tot Vliegfoot

in beweging kwam. ‘Hou je laag, en span je pootspieren aan,’ riep ze tussen de stengels door.

Vliegfoot liet haar buik zakken en trippelde onhandig om de kleine open plek heen. Twijgtak zuchtte. *Ze lijkt wel een eend.* Nadat ze haar leerling een paar staartlengtes had gevolgd, sprong ze het struikgewas uit en knalde tegen Vliegpoets flank aan. Met een kreet van verbazing gooide het poesje haar voorpoten in de lucht en draaide zich om voordat ze haar evenwicht verloor en op de grond plofte.

Twijgtak staarde haar aan. ‘Dat was de slechtste afweer-beweging die ik ooit gezien heb.’

Toen Vliegfoot weer overeind stond, schudde ze het stof uit haar vacht en keek haar mentor met grote ogen aan. ‘Ik had niet verwacht dat je me zo hard zou raken.’

‘Dat was een aanval uit een hinderlaag!’ snauwde Twijgtak. ‘We zijn niet in de kraamkamer en dit is geen stoeipartij.’

‘Je wil dat ik faal’, reageerde Vliegfoot kwaad. ‘Daarom maak je het me zo moeilijk. Hoe kan ik weten wat ik moet doen als je me steeds onderuithaalt?’

Twijgtak onderdrukte haar frustratie en probeerde zich te herinneren hoe het was toen zij voor het eerst ging trainen. Het leek zo lang geleden. ‘Oké.’ Zichzelf dwingend om vriendelijk te klinken, mauwde ze: ‘Zet je poten zo neer.’ Ze stak haar eigen poten uit en verzette die van Vliegfoot totdat de jonge gestreepte poes stevig rechtop stond. ‘Zak er nu doorheen, alsof je zo zwaar bent als een das.’ Ze keek

toe hoe Vliegfoot haar pootjes boog en kracht vond in haar houding. 'Deze keer duik ik niet uit de varens op. Je zult me zien springen. Probeer gewoon je evenwicht te bewaren.'

Vliegfoot knikte, haar ogen donker van concentratie.

Ze probeert het tenminste. Twijgtak deed een paar stappen achteruit en sprong op Vliegpoets flank af. Het was een zwakke maar resolute aanval, en tot haar opluchting voelde ze weerstand toen ze haar gewicht tegen de jonge poes aan wierp. Hoewel Vliegfoot wankelde, bleef ze laag en viel niet omver.

Twijgtak landde soepel op alle vier haar poten. 'Niet slecht', gaf ze toe. 'Maar je wist dan ook dat de aanval eraan kwam. Ik weet niet of er genoeg kracht in je poten zit om een verrassingsaanval te weerstaan, maar daar kunnen we aan werken.'

'Ik vond dat ze het goed deed.' Vinsprongs miauw verraste Twijgtak. De bruine kater trippelde naar hen toe, geflankeerd door een huppelende Bijtfoot. 'Ze staat stevig op haar poten. Hoewel ze kleiner is dan jij, wist ze toch overeind te blijven.'

'Ik weet niet of ze zoveel lof verdient. Ze heeft nog veel te leren', mauwde Twijgtak afkeurend.

'We hebben allebei nog veel te leren.' Bijtfoot cirkelde vrolijk om zijn nestgenoot heen. 'Het gaat leuk worden! Vinsprong heeft mij al geleerd hoe ik onder de buik van een kat kan duiken. Dat moet jij Vliegfoot ook leren. Vinsprong zegt dat het een slimme techniek is voor kleinere

katten. Hij zegt dat ik een geboren krijger ben.'

'Ik ben vast geen geboren krijger.' Vliegpoot trok gefrustreerd met haar oren.

'Natuurlijk ben jij dat ook!' mauwde Vinsprong. 'Hoe kun je dat niet zijn, met Leeuwvlam en Sintelhart als ouders?'

Vliegpoots ogen lichtten op en Twijgtak voelde een steek van irritatie. Als Vinsprong haar leerling de hemel in prees, zou ze dan haar best blijven doen om haar prestaties te verbeteren? 'Er bestaat niet zoiets als een geboren krijger', mauwde ze kortaf. 'Vaardigheid komt met hard werken en trainen.'

'Dan moet jij wel *heel* vaardig zijn. Je hebt *manen*lang getraind', mompelde Vliegpoot.

De woorden van haar leerling staken Twijgtak. Ze vouwde haar oren plat tegen haar kop. Haar training had zo lang geduurd omdat ze van de ene Clan naar de andere was verhuisd, niet omdat ze niet *klaar* was geweest om krijger te worden. 'Het eerste wat een krijger moet leren is *respect!*'

Vliegpoot sloeg haar ogen neer.

Vinsprong zwaaide met zijn staart. 'Ruim snel samen de laatste paar takken op.' Hij knikte naar Vliegpoot en Bijtpoot. 'Twijgtak en ik gaan de grens controleren. Als jullie klaar zijn, komen jullie ons achterna. Dan laten we jullie zien hoe je markeringen plaatst. Akkoord, Twijgtak?' Voordat Twijgtak kon reageren, loodste hij haar van het veldje af en over het konijnenpad dat naar de grens met het Schaduwgebied voerde.

‘Heb je gehoord wat ze tegen me zei?’ Twijgtak was duidelijk verontwaardigd. ‘Dat krijg je als je ze te veel prijst. De brutale vos! Ik had haar een klauw om haar oren moeten geven.’

‘Wil je dat ze bang voor je wordt?’ vroeg Vinsprong zonder Twijgtak aan te kijken terwijl hij naast haar liep.

‘Dan zou ze misschien beter naar me luisteren.’

‘Dat geloof je zelf toch niet?’

‘Ze heeft het verstand van een vlinder! Altijd afgeleid. Altijd wensend dat ze iets anders aan het doen was.’

‘Je traint haar pas sinds drie dagen’, redeneerde Vinsprong. ‘Ze heeft vast sterke punten die je nog moet ontdekken.’

‘Die ontdek ik nooit als jij haar blijft vertellen dat ze een geboren krijger is!’ mauwde Twijgtak snuivend. ‘Dan doet ze geen moeite meer om iets te leren.’

‘Ik wilde haar alleen maar moed inspreken.’

‘Bemoedig je *eigen* leerling’, snauwde Twijgtak. ‘Laat de mijne met rust.’

Vinsprong bleef stilstaan en keek Twijgtak ernstig aan. ‘Ik ben gewoon bang dat je te streng voor haar bent. Je wil toch niet dat ze de moed verliest voordat ze iets geleerd heeft? Weet je niet meer hoe ongelukkig jij je voelde als Vonkvacht hard voor je was?’

‘Dat was anders.’ Twijgtaks vacht prikte ongemakkelijk. Vonkvacht was bevooroordeeld en meedogenloos geweest als mentor nadat Twijgtak zich weer bij de DonderClan

had gevoegd. Het had haar diep ongelukkig gemaakt.
'Vonkvacht wilde alleen mijn loyaliteit testen.'

'Moest die getest worden dan?'

'Nee!' Ze keek een andere kant op. Mentor zijn was al ingewikkeld genoeg zonder dat Vinsprong haar bekritiseerde. 'Ik doe gewoon wat ik denk dat juist is!'

'Dat weet ik', mauwde Vinsprong zachtjes. 'Het is eng om zoveel verantwoordelijkheid te hebben. En dit zijn onze eerste leerlingen. Maar wij mogen fouten maken en zij ook. We leren samen.'

'Ik hoor te weten wat ik moet doen.' Twijgkat voelde een brok in haar keel die zo zwaar was als een steen.

'Waarom?' Vinsprong trippelde om haar heen tot hij haar blik opving. 'Je bent een geweldige krijger, Twijgtak. En je bent vriendelijk. Je hoeft niet te stoppen aardig te zijn, alleen omdat je een mentor bent. Vertrouw op je instinct. Oefen druk op Vliegpoet uit als ze dat nodig heeft, maar moedig haar ook aan. Jij weet als geen ander hoe fijn een beetje aanmoediging kan voelen als je voor iets nieuws en moeilijks staat.'

De warmte die ze in zijn ogen zag, raakte Twijgtaks hart. Het kon hem echt schelen of ze een goede mentor zou zijn. Hij wilde dat ze zou slagen. Spinnend raakte ze zijn neus met de hare aan.

'Bovendien', ging hij verder, 'zal het trainen van een leerling ons leren om geduld te hebben. Stel je voor wat een fantastische ouders we zullen zijn wanneer we kits hebben.'

Wanneer we kits hebben! Twijgtak week van hem weg. Vinsprong had een wazige blik in zijn ogen. Dacht hij nu echt al aan het krijgen van kits? Ze waren nog niet eens partners. Ze was er niet klaar voor om aan de kraamkamer gebonden te zijn. Ze was er nauwelijks klaar voor om aan een partner te denken.

Twijgtak veranderde van onderwerp. 'Laten we de grens gaan controleren.' Ze wilde Vinsprongs gevoelens niet kwetsen. 'Vliegpoot! Bijtpoot! Deze kant op!' riep ze. Ze tuurde de varens af tot de twee leerlingen tevoorschijn kwamen, draaide zich om en liep verder.

Vliegpoot haalde haar in toen ze de geurlijn bereikte. 'Is dit de grens?'

'Ruik je dat niet?' Twijgtak opende haar mond en proefde de geur van de SchaduwClan vermengd met die van de DonderClan.

Vliegpoot deed haar diep geconcentreerd na. 'Is dat de stank van de SchaduwClan?'

'Ja.' Twijgtak volgde de geurlijn. De markeringen waren vers. Ze stopte naast de wortel van een den en liet een markering achter. 'Laat je geur op de volgende boom achter', droeg ze Vliegpoot op.

Terwijl Vliegpoot bij de stam neerhurkte, snuffelden Vinsprong en Bijtpoot aan de bomen een paar staartlengtes verderop.

Vinsprong rimpelde zijn neus. 'Het ruikt alsof de Schaduw-Clankatten twee keer per dag hun geurspoor achterlaten.'

Twijgtak haalde haar schouders op. 'Ze zijn waarschijnlijk gewoon blij dat ze hun territorium weer terug hebben.'

'Dat zal het zijn.' Vinsprong trippelde met Twijgtak mee en Bijtpoot haastte zich met Vliegfoot vooruit.

'Mogen we elke boom markeren?' vroeg Bijtpoot.

'Het is een lange grens', antwoordde Vinsprong. 'Bewaar wat geur voor verderop.'

Vliegfoot rook aan een groepje varens. Uit de vochtige aarde staken gekrulde bladeren omhoog. 'Wat zijn er hier veel geuren!' Ze draaide zich om en besnuffelde het gras dat tussen de wortels van een boom ontkiemde. Vervolgens groef ze in een hoop rottende bladaarde en snuffelde daaraan tot ze moest niezen. 'Hoe ruikt een muis?' wilde ze weten.

Bijtpoot trippelde haar voorbij. 'Je hebt al eerder muizen geroken!' mauwde hij. 'Als we die aten in het kamp.'

'Ik heb nog nooit een *levende* muis geroken.' Vliegfoot keek Twijgtak knipperend aan. 'Ruiken die anders dan dode muizen?'

'Dat is een goede vraag!' reageerde Vinsprong voordat Twijgtak kon antwoorden.

Ze schoot een blik op hem af. *Laat mij mijn eigen leerling trainen.* 'Levende muizen hebben een scherpere geur dan dode', vertelde ze Vliegfoot.

'Een scherpere geur?' vroeg Vliegfoot verbluft.

'Ze hebben een ...' Twijgtak zocht naar het juiste woord. 'Een doordringende geur. Je zult het begrijpen zodra je er een ruikt.'

Vliegpoot had zich alweer omgedraaid. Twijgtak spande geïrriteerd haar klauwen. Zou het altijd een opgave blijven om haar aandacht vast te houden?

De oren van het gestreepte poesje spitsten zich. 'Ik ruik nog iets', mauwde ze.

'Een scherpe geur?' Bijtpoot stak zijn snuit in de lucht. 'Zijn er muizen in de buurt?'

Twijgtak proefde de lucht. Het rook hier zo sterk naar markeringen dat het moeilijk was om een andere geur waar te nemen. Maar Vliegpoot had gelijk. Er hing een muffe geur in de lucht.

'Het ruikt als een SchaduwClankat', mauwde Vinsprong.

Twijgtaks haren kwamen overeind. Kwam er een patrouille aan?

Vinsprong sloop langs de grens. 'Deze kant op', fluisterde hij. 'Volg me en hou je stil.'

Bijtpoot en Vliegpoot haastten zich achter hem aan, tegen elkaar aan botsend in hun pogingen in zijn buurt te blijven. Twijgtak sloot het rijtje. De SchaduwClanstank was vermengd met een tweede geur. *Bloed*. Ze versnelde haar pas, sloop Vinsprong, Vliegpoot en Bijtpoot voorbij en nam de leiding. Terwijl ze tussen de boomstammen door tuurde en haar oren gespist hield, hoorde ze een gekreun. Twijgtak rende onmiddellijk op het geluid af.

Tussen twee bomen ingeklemd lag een enorme wirwar van harde, glimmende, stekelige stengels. Eronder was een bruin-witte vacht zichtbaar. Poelglans, de medicijnkat van

de SchaduwClan, worstelde kreunend in een poging om zichzelf te bevrijden. Twijgtak rook een sterke bloedgeur.

‘Poelglans!’ Ze racete naar hem toe, voorzichtig om de stekelige massa niet aan te raken die als een braamstruik tussen de bomen woekerde. De medicijnkat zat midden tussen een groepje pas ontloken komkommerkruidplantjes op de grond. Had hij die willen plukken? Ze zag dat zijn vacht overal aan de scherpe stekels was blijven haken. Uit alle wondjes welde bloed op.

‘Niet bewegen. Zo maak je het alleen maar erger.’ Paniek fladderde in haar borstkas toen ze de gekwelde blik van de SchaduwClanmedicijnkat zag. ‘We halen je hier onderuit’, beloofde ze. ‘Blijf gewoon stil liggen.’

Vinsprong voegde zich bij haar, op de voet gevolgd door de twee leerlingen.

‘Wat is dit?’ Vliegfoot staaarde met grote ogen van ontsteltenis naar de stekelige wirwar.

‘Dat is glimmende prikkeldoorn, een klimplant van de tweebenen’, antwoordde Vinsprong. ‘Ze gebruiken die om barrières rondom hun gebied te maken. De stekels houden dieren gevangen in hun weilanden. Alleen de SterrenClan weet waarom ze deze kluwen hier hebben achtergelaten.’

‘Ik kan naar Poelglans toe kruipen.’ Bijtpoot liet zich op zijn buik vallen en wurmde zich onder de prikkeldoorn.

‘Voorzichtig!’ riep Vinsprong.

Bijtpoot kronkelde in de richting van Poelglans. ‘We krijgen je hier wel uit’, mauwde hij tegen de medicijnkat.

‘Elke keer als ik beweeg, raak ik meer verstrikt.’ Poelglans klonk vermoeid van de pijn.

Vinsprong zocht Vliegpoots blik. ‘Kun je de weg naar het kamp terugvinden?’

Ze knikte.

‘Ren naar huis en haal hulp. Zeg tegen Braamster dat we veel poten nodig hebben om Poelglans onder de prikkel-doorn uit te halen, en een medicijnkat. Hij bloedt hevig.’

Twijgtak richtte zich tot Bijtpoot. ‘Ga met haar mee. Wij blijven bij Poelglans.’ Ze durfde de taak niet aan Vliegpoot over te laten. Wat als ze de boodschap vergat of onderweg werd afgeleid?

Nadat Bijtpoot zich onder de stekelige kluwen uit had gewurmd, stormden de twee leerlingen tussen de bomen door weg, elkaar aansporend om zo hard te rennen als ze konden.

Twijgtak ging plat op de grond liggen om Poelglans tussen de stengels door aan te kijken. ‘Er komt zo hulp aan.’

Poelglans keek naar haar terug, zijn ogen glinsterend van de pijn. ‘Ik zit aan alle kanten vast’, mauwde hij met een zwakke stem.

De blaadjes komkommerkruid om hem heen zaten onder het bloed. Twijgtak zag dat de stekels zijn vacht op beide flanken en op zijn rug hadden opengescheurd. Doordat zijn nekvacht ook achter een stekel was blijven haken, werd zijn kin tegen de aarde gedrukt. Terwijl ze haar best deed om niet te beven, knipperde Twijgtak hem bemoedigend toe.

‘Onze krijgers vinden wel een manier om je hier onderuit te krijgen.’

Vinsprong trippelde al snuffelend om de stekelige massa heen, alsof hij een opening zocht waardoor hij Poelglans kon bereiken. Hij stak zijn poot onder een stengel en tilde hem voorzichtig op. De hele kluwen trilde en Poelglans gromde gekweld. ‘Het zal niet meevallen om hem geen pijn te doen’, mauwde Vinsprong somber.

‘Met veel samenwerkende poten moet het ons lukken’, reageerde Twijgtak zonder haar blik van de medicijnkat af te wenden. Boven haar waren de vogels druk aan het kwetteren. De nieuwbladzon reikte met warme klauwen door het bladerdak en liet de ontluikende bladeren stralen, waardoor het leek alsof het bos in een smaragdgroen waas was gehuld. Twijgtak begon stijf te worden terwijl ze Poelglans blik vasthield. Ten slotte klonk het geroffel van pootstappen in de aarde.

‘Ze komen eraan!’ Vinsprong richtte zijn kop op naar de zwiepende bladeren zodra Braamster als eerste uit de varens tevoorschijn stormde. Bloesemval, Doornklauw en Hommelstreep kwamen naast hem tot stilstand, meteen gevolgd door Elshart, die een dikke prop spinrag tussen zijn kaken geklemd hield. Terwijl de medicijnkat de prop op de grond liet vallen, werd hij ingehaald door Molsnor en Leeuwerikzang.

Braamster trippelde om de wirwar van prikkeldoornstengels heen. Zijn ogen brandden van woede. ‘Hebben twee-

benen zelf niet genoeg gebied om hun rommel te dumpen?’ Ondertussen schoot zijn blik over de stekelige massa. Twijgtak vermoedde dat hij al aan het bedenken was hoe ze de medicijnkat het beste konden bevrijden.

Elshart bukte en knipperde Poelglans toe. ‘Weet je hoeveel wonden je hebt?’

‘Ik ben de tel kwijt. Het doet te veel pijn’, antwoordde de bruine kater met een wanhopige blik in zijn ogen.

‘Ik heb maanzaad voor je meegenomen.’ Elshart bracht zijn snuit naar de prop spinrag en plukte met zijn tanden wat zaadjes uit de kleverige slierten. Hij ging naast Twijgtak liggen, spuugde de zaadjes op zijn poot en reikte onder de stekelige stengels door. Met een kreun strekte Poelglans zich naar voren en likte ze op.

Braamster wenkte Doornklauw met zijn staart. ‘Jij tilt hier. En jij, Leeuwerikzang, daar.’ Hij gebaarde de zwarte kater om naar een stengel verderop te gaan en trippelde zelf om de prikkeldoorn heen. ‘Hommelstreep, neem jij deze stengel. Bloesemval die daar en Molsnor, kun jij door die opening reiken en de stengel op Poelglans’ rug omhoogtillen?’

Molsnor knikte en stak zijn poot door de opening.

Toen de patrouille in positie was, stak Braamster zijn voorpoot onder de kronkelige stengel die voor Poelglans’ neus hing. Hij keek Vinsprong aan. ‘Wanneer ik het teken geef, tillen we de prikkeldoorn op. Kun jij Poelglans eronderuit trekken?’

Vinsprong knikte. Twijgtak zag vastberadenheid in de blik van de jonge kater. Was hij helemaal niet bang? Ze rilde bij de gedachte alleen al om de medicijnkat los te trekken. Braamster richtte zich tot haar. 'Ik wil dat jij alle stekels losmaakt die in Poelglans' vacht blijven haken terwijl Vinsprong hem wegtrekt.'

Twijgtak slikte. 'Oké.' Ze voelde zich op slag misselijk. 'Elshart, leg spinrag klaar', beval Braamster.

Elshart haastte zich naar zijn prop en begon hem in repen te scheuren.

'Als ik *nu* zeg, optillen.' Braamster wierp een blik op zijn krijgers. Ze knikten. 'Nu!'

Grommend van inspanning trok Braamster de glimmende stengel met zijn poot omhoog. Rondom de prikkeldoorn deden de krijgers hetzelfde. De stekelige wirwar trilde zodra ze hem bewogen. Poelglans slaakte een kreet. 'Bevrijd hem!' beval Braamster.

Vinsprong schoot in de opening die de krijgers hadden gecreëerd. Twijgtak kronkelde achter hem aan en liet haar blik over Poelglans' vacht gaan, terwijl Vinsprong de medicijnkat met zijn voorpoten bij zijn schouders pakte en naar zich toe sjoerde. Twijgtak zag dat Poelglans' vacht door een stekel omhoog werd getrokken. Ze stak haar poot uit en maakte hem snel los. Zodra een tweede stekel hem te pakken kreeg, sloeg ze die weg. Langzaam maar zeker trok Vinsprong de medicijnkat naar buiten. Steeds als zijn vacht aan een stekel bleef vastzitten, wist Twijgtak hem los

te maken. De krijgers die de prikkeldoorn omhooghielden keken vol spanning toe.

‘Is hij helemaal vrij?’ vroeg Braamster.

‘Ja!’ Vinsprong sleepte Poelglans uit de buurt van de stengels.

Twijgtak wurmde zich met bonkend hart onder de stekelige kluwen uit.

‘Laat maar weer vallen!’ riep Braamster. De wirwar van stengels landde trillend op de grond nadat de krijgers hem los hadden gelaten. Een van de stengels schoot los, ontrolde zich naast Hommelstreep en sloeg een snorhaar bij hem vandaan tegen de aarde.

‘Is iedereen ongedeerd?’ Braamster keek om zich heen naar zijn krijgers.

Molsnor knikte. Leeuwerikzang likte verwoed over zijn poot, alsof hij een schram had opgelopen.

Doornklauws oren trilden. ‘Geen gewonden hier.’

Hommelstreep richtte zijn blik op Poelglans. ‘Alleen hij is gewond.’

Elshart was al spinrag in een wond op de flank van de medicijnkat aan het duwen. Hij frommelde nog een sliert tot een propje en drukte dat in een snee in Poelglans’ nek. Twijgtak verstijfde bij de aanblik van het bloed dat uit de vacht van de kater sijpelde. Zijn wonden waren te veel om te tellen.

Braamster staarde bezorgd naar Poelglans. ‘Komt het goed met hem?’

Elshart veegde de zoveelste wond schoon. 'Geen van de snijwonden is diep, maar het zijn er veel en er is altijd kans op infectie. We moeten hem naar een medicijnhol brengen zodat ik ze fatsoenlijk kan behandelen.'

Braamster keek over de grens. 'Het heeft geen zin om hem naar de SchaduwClan te brengen. Poelglans is de enige medicijnkat die ze hebben. Er zal daar niemand zijn om hem te verplegen.'

'We kunnen hem het beste naar ons kamp brengen', mauwde Elshart.

Poelglans keek wazig uit zijn ogen en lag er slap bij terwijl Elshart zijn wonden verzorgde.

'Gaaf het wel goed met hem?' vroeg Twijgtak ongerust. 'Hij beweegt nauwelijks.'

'Dat komt door het papaverzaad', vertelde Elshart haar. 'Ik heb hem er heel wat van gegeven.'

'Zeg het me wanneer hij klaar is om naar ons kamp gedragen te worden', mauwde Braamster.

Zonder zijn werk te onderbreken, knikte Elshart.

'We moeten Tijgerster laten weten wat er gebeurd is', mauwde Vinsprong.

'Ja.' Braamster knikte. 'Ga samen met Twijgtak naar het SchaduwClankamp.'

Vinsprong wierp een blik op de grens. 'Moeten we wachten tot er een SchaduwClanpatrouille voorbijkomt en ons laten begeleiden?'

'Nee.' Braamster trok met zijn staart. 'Steek gewoon